

Unes plomes de lloro



«Unes plomes de lloro» és una història que sorgeix de cop i volta dels records d'un noi. Forma part del llibre titulat precisament De cop i volta, d'Alegria Julià. Així que obrim el llibre, apareix una introducció, que es titula «A manera de pròleg». Entre altres coses, aquest noi, que es diu Joan, ens explica:

«Un dia, no sé ben bé com, em vaig adonar que m'havia fet gran, que ja no era un nen. No es tractava del físic, que prou m'ho deia el mirall que havia canviat. Era el meu dintre.

«Una tarda ennuvolada de setembre, vaig rebre una sotragada que em va fer aturar. I per primera vegada vaig reflexionar sobre la meua vida. Aleshores vaig començar a recordar. Recordar com fan sovint els vells. I em vaig adonar que tenia molts records. Només calia anar buscant i remenant.

«I així ho vaig fer. Agafava una cosa del calaix i em deixava portar pel pensament, que anava representant davant meu una colla de fets que ja tenia mig oblidats i, a poc a poc, vaig resseguir tots els camins de la memòria.»

I vet aquí el resultat d'un d'aquells records.

Encara recordo la cara que feia l'Enric quan em va ensenyar aquestes plomes i em va dir:

–No et pots pas imaginar què ens ha passat amb els veïns.

Sincerament em va picar la curiositat, més per la seva expressió entre trasbalsada* i còmica que no pas per les plomes, que de moment
5 no les vaig relacionar amb cap fet divertit.

L'Enric ha estat sempre un dels meus millors
10 amics. Aquesta amistat ens ve d'abans de néixer, ja que les nostres respectives mares, que aleshores eren veïnes i sempre han estat molt bones amigues, així ho havien planificat. Ens portem només una setmana, som del mateix signe i ens avenim* d'allò més.



VOCABULARI

Trasbalsada. Afectada, trastornada.

Ens avenim. Ens entenem.



¹⁵ Doncs bé, davant el meu interès i la tafaneria* per conèixer els esdeveniments,* em va explicar fil per randa* tota la història del propietari de les plomes: el lloro dels seus veïns.

Ara fa uns sis anys, l'Enric vivia en una casa amb jardí. Això li permetia de tenir un gos, el Jack, cosa que envejava perquè al meu pis ni parlar-ne, de gossos.

²⁰ A tocar del seu jardí n'hi havia un altre, que pertanyia als veïns. Era un matrimoni sense fills que tenien un lloro. A mi personalment no em queien gaire bé perquè eren d'aquelles típiques persones adultes que estan acostumades a fer la seva vida, sense que ningú les molesti, i tenen molt poca paciència amb els nens i els gossos. Això ho dic perquè havia tingut moltes ocasions per comprovar-ho, sovint ens escridassaven.

Sempre vèiem el lloro a dins la seva gàbia, darrere els vidres.

³⁰ A l'estiu, quan les finestres eren obertes, sentíem la seva xerrameca* impertinent i els crits escandalosos que feia quan algú l'increpava.* I nosaltres ho fèiem sovint, això d'esbrincar-lo, ens agradava fer-lo empipar, li cridàvem, l'escarníem* i el provocàvem.

³⁵ Recordo també que jo em moria de ganes d'agafar-lo per posar-me'l damunt l'espatlla, perquè m'imaginava que així m'assemblaria al pirata de *L'illa del tresor*. Però mai vaig gosar de demanar-ho, i això que algun dia l'havia vist fora de la gàbia.

Quan van passar els fets era per Setmana Santa. Els veïns marxaven uns quants dies de vacances i van demanar als pares de l'Enric si els podien regar les plantes, tant les del jardí com les de l'interior de la casa.

⁴⁰ –No pateixis –va dir la Mercè, la mare del meu amic–, te les cuidaré com si fossin meves.

Així doncs, la veïna li va donar les claus i van marxar.

El dissabte al vespre la Mercè es va recordar que no havia anat a regar i, com que estava encaparrada* amb el sopar, va dir al seu fill



a VOCABULARI

Tafaneria. Curiositat per saber coses dels altres.

Esdeveniments. Fets.

Fil per randa. Detalladament.

Xerrameca. Fet de parlar de coses sense importància.

Increpava. Renyava durament.

L'escarníem. En fèiem burla.

Encaparrada. Capficada.

45 que hi anés ell. L'Enric va agafar les claus i se'n va anar a casa dels veïns, amb el Jack al darrere, perquè sempre el seguia a tot arreu.

–Aquest gos s'hauria de quedar aquí –va advertir el pare.

–No pateixis, que ja el vigilaré.

–Ja el pots vigilar bé, ja. No me'n refio ni un pèl, és capaç de fer
50 una destrossa. És tan esbojarrat* que amb un cop de cua pot trencar qualsevol cosa. No el deixis entrar a la casa, em sents?

–Sí, ja et sento, el gos no passarà de la porta.

L'Enric va regar primer les plantes del jardí amb la mànega i després va agafar la regadora i va entrar. Va ajustar la porta per evitar que
55 el Jack s'introduís a la casa, encara que no semblava tenir cap intenció de fer-ho perquè estava molt entretingut furgant* pel jardí.

Durant tota l'estona que va ser dins la casa, hauria jurat que el gos no hi havia entrat. Però en sortir, quan el va veure plantat davant seu, es va quedar de pedra. Quina desgràcia! Com podia haver passat allò?
60 Quan havia sigut? Si no havia sentit cap crit, cap soroll, res de sospitós. Quin daltabaix!

Va córrer cap a casa seva, i el gos darrere. En entrar, la mare va fer un crit d'esglai* mentre gesticulava nerviosament, sense poder articular paraula. El pare es va mirar el gos amb incredulitat, el seu rostre
65 va anar canviant de color fins a agafar un vermell encès, com si anés a explotar i, amb una veu mig ofegada per la indignació,* va dir:

–No pot ser, no pot ser! Què heu fet?

I és que el Jack portava el lloro dels veïns entre les dents.

–Aquest lloro és mort! –va poder dir finalment la Mercè–. I ara
70 què farem? Què li dic a la Marta quan torni? Déu meu! Però per què no vigilaves, Enric?

–Però si ja ho he fet, no sé com ha pogut entrar, no m'ho explico.

No hi va valdre cap excusa. Al pobre Enric li va caure una bronca d'aquelles que fan història. I el Jack
75 va entomar* una bona esterrecada* damunt el llom amb un diari enrotllat, tot i que ja havia deixat el lloro damunt les rajoles. El pobre ocell tenia un aspecte llastimós, semblava que el gos l'havia arrossegat per tot el jardí.

80 Ara se'ls presentava un greu problema. Què podien fer per sortir-se'n airosos, d'aquell embolic?

–I si en comprem un altre?

–Ho notaran de seguida, és
85 impossible de trobar un lloro igual que aquest, amb els mateixos colors. A més, ells li havien ensenyat a parlar, si més no això deien.

–I si els diem la veritat?



VOCABULARI

Esbojarrat. Que fa les coses sense pensar-les.

Furgant. Remenant la terra.

Esglai. Espant.

Indignació. Fet d'enfadar-se molt.

Entomar. Rebre.

Esterrecada. Cop molt fort.



- 90 L'Enric es va atrevir a intervenir:
–Si saben el que ha passat, amb la mania que tenen al Jack, seran capaços d'obligar-nos a donar-lo o a fer alguna cosa pitjor.
–Quin desastre! Quin desastre! –anava dient la Mercè.
El pare de l'Enric caminava nerviosament amunt i avall pensant,
- 95 cavil·lant, rumiant.*
–Ja ho tinc! –va exclamar finalment.
Va agafar el lloro, li va espolsar les plomes, que eren plenes de terra, i es va encaminar cap a casa dels veïns tot decidit. L'Enric i la seva mare li anaven al darrere, sense dir res, però mirant-se mútuament
- 100 amb una expressió d'estranyesa mentre arronsaven les espatlles, com si es preguntessin l'un a l'altre quina una en portava de cap.
Va entrar, va anar directe al menjador, i es va encaminar cap a la gàbia buida situada al costat de la finestra, com sempre. La va obrir i hi va ficar el pobre ocell difunt.
- 105 –I ara –va dir– a esperar que tornin els veïns i trobin el lloro mort, a la seva gàbia. Al capdavant, no ens van especificar que li donéssim menjar.
–Sí, però nosaltres tenim la clau i se suposa que... –insinuava la Mercè.
- 110 –No se suposa res. Deu ser un descuit per part de tots. Les culpes compartides fan de més bon portar.
Al cap de dos dies van arribar els veïns.
Després de les salutacions habituals van entrar a casa seva i... No havia passat un minut que es va sentir un crit:
- 115 –El lloro!
–Ja està, ja l'han vist –va dir la Mercè.
Ara era qüestió de dissimular. El Jack, com si volgués assumir la seva culpabilitat, s'havia quedat ajagut* prop de la porta, ben quiet, amb les orelles caigudes i el morro enganxat a terra.
- 120 La Marta va entrar esveradíssima,* amb la cara desencaixada* i els ulls fora d'òrbita. Caram!, sí que s'ho havia pres malament, va pensar, la família del meu amic.
–Què passa? –van preguntar els pares de l'Enric alhora, fingint una gran sorpresa.
- 125 –És increïble! És horrorós! És cosa de bruixeria!
Bruixeria? Ara sí que no entenien res.
–Però de què parles?
–No m'ho explico. Abans de marxar se'ns va morir el lloro i el vam enterrar al jardí. I ara ha aparegut a dins la gàbia!
- 130 L'Enric no em va explicar com s'ho van fer per desfer aquell malentès amb els veïns. Devia ser molt violent o molt còmic, segons es miri.
I aquelles plomes, d'uns tons entre verd i blau tornassolats,* que havia tingut l'Enric a les mans mentre m'explicava l'anècdota,* es van



VOCABULARI

Cavil·lant, rumiant. Pensant molt en una cosa.

Ajagut. Estirat.

Esveradíssima. Molt nerviosa.

Desencaixada. Desfigurada.

Tornassolats. Que tenen reflexos de colors diferents segons la inclinació de la llum.

Anècdota. Petit fet més o menys curiós.

¹³⁵ quedar damunt del meu escriptori. I jo me les vaig guardar a dins del calaix. Eren les restes palpables* del lloro que jo m'havia imaginat tantes vegades damunt l'espatlla, quan em creia ser un pirata ferotge i malcarat.

¹⁴⁰ O qui sap, en aquell moment vaig pensar que també em podrien servir per disfressar-me d'indi.

ALEGRIA JULIÀ: *De cop i volta*. Casals.



VOCABULARI

Palpables. Que es poden palpar, que es poden tocar.